

„Amit nem kívánsz magadnak, azt ne tedd másnak se!”
(Konfuciusz, Beszélgetések)

***

„Ne tedd mással, amit nem akarsz, hogy veled tegyene-
nek!”

(Hillel, Sabbat)

***

„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek csele-
kedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük!”

(Jézus, Mt 7, 12, Lk 6,31)

***

„Senki sem igaz hívő közületek, amíg nem kívánja test-
vére számára ugyanazt, amit magának kíván.”

(Mohamed, Korán)

„Úgy bánjon az ember a világ minden teremtményével,
ahogy szeretné, hogy vele bánjanak

(Dzsain, Sutakritanga)

***

„Ami se nem kellemes, se nem örömdetes számomra,
hogy okozhatnám azt valakij másnak.”

(Buddha, Samyuta Nikája)

***

„Nem volna szabad úgy viselkednünk másokkal szem-
ben, ahogy az nekünk kellemetlen volna.”

(Mahabharata)

BULÁNYI GYÖRGY

KIFORDULUNK-E MAGUNKBÓL, ELVESZÍTJÜK-E AZ ORSZÁGOT?

Józsue meg volt elégedve Istennel, és még jobban kölcsönk, mert felhozta őseinket a Kárpátok szent bércéire, s Bendegúz vérenek külön országot juttatott mint a zsidóknak, bár Isten nem válogat sem személyek, sem nemzetek között. Mindegyik nemzet eleve kedves Nekik, hiszen mindnyájan a gyermekei vagyunk. Az egyedek között sem válogat, még a mihaszna alkoholisták, dohányzók is elfogadhatók számára. Alighanem még a világhódító nagyok, a sándorok és károlyok is kedvesek Nekik, bár azoknak azért kijár már egy kis ejnye-bejnye, mert Isten gusztusával nem egyezik a gyilokszer, meg a pénz, amivel az evilági hatalom megszerezhető. Az aszszonyok viszont aligha vannak megelégedve Pállal, mert úgy gondolják, hogy házasságban vagy azonkívül, ha már egyszer kinőttek a gyermekkorból, nem kell alávetniük magukat senkinek, csak a lelkiismeretünkön keresztül megszólaló Istennek. Nem kell engedelmeskedniük a férjüknek sem, hanem megbeszélni közös dolgait s azokban egyezsége jutni - ennyi a dolguk.

Az ilyen Józsue- vagy Pál-féle meggondolások hatására tettem a magamévá is a II. Vatikáni Zsinat tanítását, mely a Jézus szavait tartalmazó négy evangéliumot fölibe rakta Bibliánk többi könyveinek, mert az azokban található híranyag biztosabb tájékoztatást nyújt arról, hogy mi az Isten igéje és mi nem az. Jézus szavai biztosabban Isten igéi, míg Józsue vagy Pál imént hallott szavai aligha azok. Meri akik Jézus előtt érkeztek, mind tolvajok és rablók (Jn 10,8), s jobbára az utána érkezők is...:”teljes tisztelet a kivételnek, ha van olyan is.

XVI. évfolyam 10. szám

2009. október

TARTALOM:

Bulányi György, Kifordulunk-e magunkból...?	1596
Miklós Tibor, A gazdag – tolvaj?	1597
Czakó Gábor, Válság a válságban	1599
Magyaródi Szabolcs, Működőképes vízfegyver	1600
Sándor Csilla, A legkisebb közös többszörös...	1601
Tóth Ferenc, Kit kerget a tatár?	1603
Bulányi György, Politizáljon-e a Bokor?	1605

Szerkesztőség: Bulányi György, 1052 Bp., Piarista
köz 1. V./505.

Elérhetőség: bulanyi@freemail.hu, 06-1-48644-62;
faragoferi@gmail.com, 06-20-9872-982

A kéziratok lezárásának határideje a tárgyó előtti
második hónap utolsó napja.

Húsz évvel János evangélista előtt Máté világosabban fejezte ki Jézus ma hallott szavainak mondanivalóját. A názáreti házban éveket élt együtt Vele, mielőtt még Jézus tanítványokat kezdett volna gyűjteni. Egyáltalában nem véletlenül kerülhetett Máté neve az Újszövetség s a négy evangélium első lapjára. Mátéval oszthatta meg gondolatait Jézus azokban az években, melyekben még nem ment el a Jordánhoz, hogy annak vizébe megmerítse őt unokabátyja, a Bemérintő. A mai evangélium tárgyára térve - ha Jézus megvendégel ötezer embert a pusztában, ha az ötezer férfi megindul feléje, hogy a maguk királyává tegyék őt, ha Jézusnak a hegyre kell menekülnie a kísértés számára inkább elkésett és lüke ötlete vagy inkább az erőszak elől, akkor a beszéde csak kemény lehet, melyet hallgatósága nem óhajt meghallani, inkább kifordul a kafarnaumi zsinagógából. Elemezhetnénk a kétezer esztendővel ezelőtti helyzetet, de kár lenne az időért. Jól ismert a végkifejlet: Jézus a keresztre kerül, az őt megtagadó Péter is oda kerül, csak fejfelé, s talán még az akkor megbotránkozó másik tanítvány csoport egyik vagy másik tagja is... De akárhogyan is volt, mindenképpen jön három század után a konstantíni fordulat, s mi buzdón misézünk vagy úrvacsorázunk, mert Jézus kereszthalála megoldotta minden gondunkat, hiszen Kaifás szava - *Méltó a halálra!* - és Jézus kiengesztelte már

az Istent, akit az egész emberiség megsértett, amikor Éva anyánk szakított a tiltott gyümölcsből.

Máté Jézusa világosabban beszél: *Elvéteik tőletek az Isten Országá, s olyan nép kapja majd meg, amely megtermi gyümölcsét* (21,43). S mondom ezt görögül is a görögben kez dőkért, haladókért: poiounti tous karpous autés - amely megtermi gyümölcsét. Azért nő-nemű az autés, mert a basileia is az, s az országot nem csak keresni kell, hanem tetteinkkel meg is kell teremtenünk azt. Ezt tudjuk már legalább negyven éve - mert ekkor már kész a KIO. És már hatvan éve kérdeztük Debrecenben karácsonykor Gyuszi és Jutka házában a Kandia utcán: Mért akarsz kifosztani bennünket te já-szolba fektetett csecsemő? - mert már akkor elindult köreinkben a hazai jézusi irodalom. Megvan a Bokor zöld filozófiája... a Környezetvédelmi Lexikon szerint a hazai zöld irodalom eleje - már 1949-ben. Jó húsz évvel utána a Bokor nagyszonya, Andi pedig megírja már szamizdatunk - a Karácsonyi Ajándék - számára himnuszunkat is: Megkötöm magamat Isten kötelével. Most harminc éve, fiataljaink megtöltik újra hazai börtöneinket: tiltakoznak lelkiismeretükben ellenségeik - akik nincsenek - megölése ellen.

Hatvanötödik éve már, hogy újra van Jézusnak kis-közössége. Tény, hogy kikísértem a Nyilastelepre Páter Kolakovicst? Igaz, hogy a koratavaszon a Szent Anna lépcsőjén Ábrahám Zsóka bemutatja barátnőjét, egy ötödik gimnazista kislányt, aki Kovács Terinek mondja magát? Érvényben van még, hogy hajlandók vagyunk kifosztódni a Gyermekekért, aki megszületett Betlehemben? Meg akarjuk még magunkat kötni Isten kötelével? Hajlandók vagyunk még a rácsok mögé menni Valakiért? Halljuk még a Hangot, mely égi békét akar teremteni a Földön? Énekeljük még, hogy *Leüthetsz, én nem ütök vissza...*

Jó hatvan év után már meg is kellene csinálni azt az országot, melyről Jézus énekelt: poiein = megtenni. Vagy inkább cselekedjék megint és újból az Isten? Küldje el talán most a lányát? Hiszen a Fiával mire jutott? Zsírozza már a szárnyát Gabriella? Mi történt velünk az utóbbi húsz évben? Ha erre akarok válaszolni, maradhatunk János evangéliumánál is, ha már a római Liturgikus Kongregáció így határozott a soprani Bokornagytábor mai vasárnapjának jóhíréről, és kérdezzük: Miért is akarnánk mi, Jézus mai tanítványai kifordulni onnan, ahol Jézus keményen beszél?

Hát elég sok okon. De talán leginkább a **Mammon** miatt, mert O az Isten ellenlábasa, s nem tudnak megáruháni egy gyékényen, mint Péter és Pál nyáron a nap-tárban. Mindegy, hogy mit hiszel: van Isten, nincs Isten, lehetsz panteista vagy agnosztikus, elköteleződhetsz bizony akár a Mammonnak, akár az Istennek. A tábornyitás napján volt az ünnepe Géza fia Vajknak, a még keze is szentnek. Ki volt az *Ura-Istene*? Kiirtotta Árpád minden ivadékát, ás királyi birtokká, a magévá, tette az egész Kárpát-medencét: A rock-opera nem dönti el a kérdést: *Veled Uram, de Nélküled!* Ki volt Vajknak az istene? Vele is volt a Veszprémvölgyben Koppány ellen véresen csatázva meg nem is? Hiába írta meg Babits, hogy az a véres Isten nincsen? *Hogy csak az ember bűnös abban?*

Mondhatok görög vagy római szavakat, melyek ugyancsak Istenről beszélnek, de azok is gyilkos istenek: **Erősz, Amor**. 1945 őszén Nagylétán járok disznóvágáson - éhezik az ország, a családom is - és érdeklődöm a helyi szokások felől. Megtudom, hogy legény a lánnyal sétálhat vasárnap délután litánia után sötétedés előttig a

falú fő utcájának forgalmas szakaszán. Ha túlsétálna rajta, akkor a leány már nem számíthat rendes legényre. Legény a lányt meglátogathatja heteként kétszer munka után egy órácskára. A lány a legényt fogadja a tiszta szobában apja és anyja jelenlétében. A férfiak isznak közben egy pohár bort is. Az óra elteltével a legény feláll, s megköszöni a szívesen látást. A leány meg kikíséri őt a kiskapuig. Ha egy percen belül nem ér vissza, a lány anyja kimegy segíteni búcsúzkodni. Néhány ilyen hét eltelte után aztán a legény az ottani szokások szerint és illő módon megkéri a lány kezét. Aztán már jöhet a pap áldása meg a lagzi. Úgy '95 körül - ez már az utolsó húsz évben történik - tartok egy lelki gyakorlatot Budaváriban a Bokor harmadik nemzedékének. Elmondom rajta az 1945-ös nagylétai szokásokat, s a kanál megáll a levegőben. Egyenként kérdelem meg őket: Helyesnek tartod a sorrendet, hogy előbb a pap áldása, és csak aztán a lefekvés? Kényszeredett igenek a válaszok. Vége a délelőtnak. Csődömet látva telefonálok a közeli Nagyvázsönyba az akkor harminc éves és három-, ma meg hatgyerekes Kollár Gabinak. Elmondom neki, hogyan jártam, s megkérem őt: Jöjjön át délután, s vigye tovább a témát. Én majd megtartom a délutáni elmélkedést, aztán elmegyek sétálni. Jön Gabi és megkapom beszámolóját. Egy fél tucat gyerekes Bokor-család elsőszülött lánya töri meg a hallgatást: Az nem úgy van, ahogy Gyurka bácsi képzeli, mert a fiúk le sem köpnek minket, ha nem fekszünk le nekik! Magam meg inkább azt a lányt köpném le, amelyik a pap áldása nélkül is hajlandó lefeküdni velem?

Ennek az egymást élvezeti cikknek tekintésnek azonban végzetesek a következményei. A mai magyar társadalom termékenységi rátája egy egész két tized s ebben benne van a cigányok termékenysége is. Pillanatokon belül kisebbség leszünk saját hazánkban 2020-ra. Kár, hogy nem készül erről is rock-opera, ha nem is döntené el a kérdést. Lefekszünk és válunk, de csinálunk egy(!) gyereket - amitől kipusztul nemzetünk... *Gyurka bácsi, mindent elmondunk gyermekeinknek, amit tanultunk, de hát helyettük nem tudunk élni... - hallom a legkülönbjeinktől is...* Zsírozza csak a szárnyait Gabriella! Nem érdekel, hogy a szentek tömegét adó Itáliának szaporodási rátája is olyan, mint a miénk. Nem vagyok hajlandó muzulmánna lenni, mert a franciák rátája - nekik köszönhetően - egy egész kilenc tized. Katolikus akarok maradni és a Bokornak a tagja, melyek rátája az első két nemzedékben 3,6 volt. A harmadik és a negyedik nemzedéktől is ezt kell várunk. Hősnőm a negyedik nemzedékhez tartozó Vince Bori, mert az ő testvéreinek 8 testvére van szükségük: négy fiúra és négy lányra. Neki is ennyire van szüksége; s négy lányának már tudja is nevét, el is sorolja, a fiúk nevét még nem tudja, csak egyét. Az Benedek lesz, mert így hívják a bátyját is.

Ennek érdekében új KIO-t írok. A régi marad érvényben. De nem Jézus tanításáról fog az új KIO szólni, hanem arról, hogy kiknek mondta el a tanítást Jézus. Elsősorban közösségének, a Tizenkettőnek meg a nő-tanítványoknak, akik kísérték őt: *vele volt néhány asszony... a magdalai Mária és még sokan mások, akik vagyonukból gondoskodtak róla* (Lk 8, 2-3). Háromféle Bokortag van. Az első: csatlakozik valamelyik közösségünkhöz. Második: maga is megszüli egy közösséget. Harmadik: ennek tagjai is létrehozhatnak egy közösséget. E harmadik esetben remélhetjük, hogy tőlünk nem vétetik el a ország. A jézusi tanítási tartalom, és e tartalmat tanító jézusi kisközösségi forma - együtt. E kettő nélkül csak a konstantíni, a jézustalan múlt folytatódik. E kettő nélkül nem hozzuk meg a kívánt jézusi gyümölcsöt. Ez nélkül bizony elvéteik tőlünk is az Ország.

Száz szónak is egy a vége: nem semmiért hozta lére Isten a Bokrot sem. Országot kell építeni és Zsellér Jánost is meg kell békíteni, ballagna két szép tehene, s lenne egyszer magáért is, ne csak másokért melege. Boldogok a szegények és jaj a gazdagoknak! Osztolni kell, hogy karácsonykor mindenkinek az asztalán ott lehessen egy palack tokaji aszú. Ki kell kapcsolni életünkben a verekedést. Hadverő nem volt Barla diák... Barla maradt, rótt, szántott egy kis szláv leánnyal.

S nem tapsolunk az ember megalázásának. A velszies, a kelták földje az övék: Neved, ki diccsel ejtené, nem él oly velszi bárd. Jézus sem szólt elismerőleg Kaifásról.

Arany Jánossal zárok:

*Az nem lehet, hogy milliók fohásza
Örökké visszamálljon rólad, ég!
És annyi vér - a szabadság kovásza –
Posvány maradjon, hol előnteték.
Támadni kell, mindig nagyobb körökben,
Életnek ott, hol a mártir-tetem
Magát kiforrija csendes földi rögben:
Légy hű, s bízzál jövődbe, nemzetem.*

MIKLÓS TIBOR

A GAZDAG – TOLVAJ?

Olvasmány Mahatma Gandhi írásából:

"Úgy látom, hogy bizonyos értelemben tolvajok vagyunk. Ha magamnál tartok valamit, amit közvetlenül nem kellene használnom, ez azt jelenti, hogy megloptam valakit. Ez a természet alapvető törvénye, kivétel alóla: a Természet megadja mindazt, ami naponta kell nekünk. Ha mindannyian megelégednénk azzal, hogy csak annyit veszünk el, amennyire szükségünk van, de többet nem, akkor nem lenne többé nyomor ezen a világon, és senki sem halna éhen. Amíg viszont fenntartjuk ezt az egyenlőtleniséget, addig tolvajok vagyunk..."

Ami az én életem szabályát illeti, meg kell mondanom: hogyan mernék olyasmit birtokolni, amire nincs szükségem? Indiában hárommillió olyan ember él, aki naponta egyszer eszik, akkor is csak kovásztalan kenyérlepenyét, teljesen zsír nélkül, egy csipetnyi sóval. Nincs jogunk arra, hogy bármink is legyen, amíg ez a hárommillió ember nem lesz jobban táplált, amíg nem lesz ruhájuk. Sokkal jobban kellene tudnunk, mire van tényleg szükségünk. Csökkenteni kellene az igényeinket, és önkéntesen megvonnunk magunktól a táplálékot, hogy ezzel lehetővé tegyük, hogy ezeket a szerencsétleneket ápolják, táplálják és öltöztessék.

A semmit nem birtoklás és a semmit nem lopás szoros kapcsolatban van egymással. Amit eredetileg nem raboltunk, azt is lopott tárgynak kell minősítenünk, ha szükségtelenül birtokoljuk. Minden birtoklás feltételezi, hogy a jövőre készülünk elő. De aki az igazságot keresi és a Szeretet törvényét akarja követni, az nem aggódik a másnap miatt."

Evangélium szent Márk könyvéből

Mk 10, 17-25.

17. Amikor útnak indult, odasietett hozzá valaki, térdre borult előtte, és úgy kérdezte: "Jó Mester! Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?" 18. "Miért mondasz engem jónak? - kérdezte Jézus. - Senki sem jó, csak egy, az Isten. 19. Ismered a parancsokat: Ne ölj! Ne törj házasságot! Ne lopj! Ne tanúskodjál hamisan! Ne csalj! Tiszteld apádat és anyádat!" 20. "Mester - válaszolta -, ezeket mind megtartottam kora ifjúságomtól fogva." 21. Jézus ránézett és megkedvelte. "Valami

hiányzik még belőled - mondta neki. - Menj, add el, amid van, oszd szét a szegények közt, és így kincsed lesz az égben, aztán gyere és kövess engem!" 22. Ennek hallatára az elszomorodott és leverten távozott, mert nagy vagyona volt. 23. Jézus erre körülnézett és tanítványaihoz fordult: "Milyen nehezen jut be a gazdag az Isten országába!"

24. A tanítványok csodálkoztak szavain. Jézus azonban megismételte: "Gyermekeim, milyen nehéz bejutni az Isten országába! 25. Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába."

A tábor mai témája az adás, illetve ennek következménye, a szegénység lesz. Ehhez a témához kapcsolódik a mai szentmisénk is. Az adás a Bokor hármasság eszményének egyike, a túlradó adás Isten számunkra megtapasztalható tulajdonsága. Itt pár percben csak néhány kiragadott gondolatra lehet időnk, de az előttem gondolkodók nyomán megpróbálom a saját érzéseimet, gondolataimat összefoglalni.

Két szöveget olvastunk fel. Szeretnék visszafelé haladni, az evangéliummal kezdem. Miért fordítom meg a sorrendet? Azért, mert szerintem az emberiség tudata, erkölcsi fejlettsége fejlődik az évek alatt. Persze sokan állítják, hogy erkölcsileg romlik az emberiség. Én azonban úgy gondolom, hogy igazából régen is követett el az ember súlyos bűnöket az szeretet ellen, csak ezek sokkal inkább rejtve maradtak. Mára nőtt a világban a világgosság – jobban láthatóak a tetteink, nagyobb mértékű a tetteink hatása.

Ahogy tehát fejlődik az ember, Isten örök üzenetét mindig saját tudatosságának, erkölcsi fejlettségének megfelelően tudja megfogalmazni. Ennek megfelelően mást értett az üzenetből az ószövetségi nép, mást később a Jézust hallgató tanítványok és megint mást a nemrégiben Gandhi-t hallgató tömegek. És ennek megfelelően Isten küldöttei is úgy fogalmazzák mondandójukat, hogy az őket hallgató generáció minél jobban megértse, befogadó képességükhöz minél közelebb álljon.

Jézus tehát tanít – ahogy a Bokor ezt már a kezdetekkor felismerte, ezzel a tetteivel példát állít elénk. Az életben tartó tanulás és tanítás példáját.

Az öt hallgató gazdag ifjú is példát állít elénk azzal, hogy nem csak passzívan hallgatja Jézust, de keresi, hogy szavai hogy illeszthetők az életébe, hogy tudná Jézus tanítását lelki fejlődésére fordítani. Hogy mit kell tennie ahhoz, hogy az örök életet megkaphassa.

Jézus először a „standard” válaszokat mondja – tartsd meg a parancsokat. Az ifjúnak azonban ez már nem jelent továbblépési lehetőséget. Azt mondja: „Ó, hát ez nekem már természetes, innen indulok. Én azt szeretném megtudni, hogyan léphetek innen tovább..."

Az evangélium azt írja: „Jézus erre ránézett és megszerette őt..." (Más fordításban „megkedvelte".) Itt szeretnék megállni egy pillanatra. „Jézus erre ránézett és megszerette őt..." Mit mond ez a mondat? Számomra azt, hogy az ifjú felsorolt tettei, a beszélgetés közbeni viselkedése információt adtak Jézusnak arról, hogy hol áll lelki fejlődésében. Bizonyára ismeritek azt a régi vitát, hogy hitünk vagy tetteink alapján tudunk üdvözülni. Én úgy is fogalmaznék, hogy hitünk vagy tetteink alapján tudunk Isten Országának lakói lenni. Ami természetesen nem csak a halálunk utáni időről szól, hanem már a mostani mindennapjainkról is. A Bokorban általában a tetteinkre szoktuk helyezni a hangsúlyt. Én a magam számára azt a választ találtam, hogy a kettő egymástól szét nem választható. Szerintem a hitünk, a lelki, erkölcsi fejlettségünk az, ami képessé tesz bennünket Isten jelenlétében élni az életünket. A tetteink pedig a mérőműszerek, amik megmondják, hogy hol tart a hitünk, hogy hol tart a lelki,

erkölcsi fejlettségünk. Hiába állítom szilárdan, hogy nagyon szentéletű vagyok, hogy óriási megtapasztalásaim vannak. Ha a tetteimben, az adásomban ez nem mérhető, akkor csak áztatom magam. A vízbe merített hőmérő egyértelműen megmondja, hogy forr-e a víz, vagy csak langyos. A jó iránytű világosan megmutatja, hogy merre haladok. Ugyanígy a tetteim, a viselkedésem egyértelműen megmutatják, hogy lelki fejlődésben hol tartok. Sőt, ami még fontosabb, azt is, hogy innen épp merre haladok tovább. Meggyőződésem, hogy a pillanatnyi állapotunknál sokkal fontosabb az irányultságunk. Ez az, ami megszabja, hogy merre fejlődünk tovább.

Persze ez működik visszafelé is. Úgy, ahogy a jókedvünk kifejezése a mosoly. De ha tartósan mosolyt erőltetünk az arcunkra, akkor előbb-utóbb jókedvünk lesz. És általában a tanulás gyakorlással működik. Úgy teszünk, mintha már tudnánk azt, amit meg akarunk tanulni. És ez segít hozzá ahhoz, hogy valóban megtanuljunk. Amikor egy verset akarunk megtanulni, sokat olvassuk és próbáljuk kívülről is mondani – egész addig, amíg már valóban kívülről tudjuk. Ha szeretni akarunk megtanulni, akkor tegyünk úgy, mintha már nagyon szeretnénk – és ez hozzásegít ahhoz, hogy végül fejlődünk a szeretetben. Ezt ajánlja Jézus is a gazdag ifjúnak: Tégy úgy, mintha már nagyon szeretnél – oszd szét mindened a szegények között. Ez majd előrevisz a szeretet útján. Jézus idejében még az anyagiak, az étel voltak a legértékesebbek. Nem véletlen, hogy a korai vallásokban gyakori volt az ételáldozat. A Bokorban már pénz-, idő-, és szeretet-elszámolásunk van, hiszen mára már nem csak az anyagiak a fontosak, de felértékelődött az idő is, mint erőforrás. A szeretetről már ne is beszéljük, atéren igazi sivatagnak számít velünk együtt a nyugati társadalom. Ez persze nem ad alapot arra, hogy elsikkadjunk az anyagiak mellett. Nagyon is van tenni-valónk ezen a téren is.

Tehát ott tartottunk, hogy Jézus megkedvelte az ifjút és mai nyelven szólva „megmondta neki a titit”. Két teendőt vázolt fel:

1. Add el, amid csak van és oszd el a szegényeknek
2. Kövess engem

Az előző mondatokból tudjuk, hogy Jézus különösen megszerette ezt az ifjút. Ebből egyértelmű, hogy a lehető legjobbat akarja neki. Tehát a javaktól való megszabadulás és Jézus követése az, ami neki a legjobb. És azt hiszem, ez nem kizárólag „személyre szabott terápia”, ez mindannyiunk számára a legjobb orvosság.

A gazdag ifjú nem állt készen megfogadni Jézus fenti két tanácsát. Miért? Mert nagy vagyona volt... Mert félt a következményektől. Mert nem hitte el Jézusnak, hogy az az ő útja. De tényleg! Miért nem tudta elfogadni Jézus tanácsát? Mit akart elérni az életében? A történet elején még az örök élet volt neki az igazán fontos. Mi változott azóta?!

Gondoljuk át egy pillanatra, hogy mit szeretnénk elérni az életünkben. A katolikus Kis Katekizmus első kérdése így hangzik: Mi végett vagyunk a világon? A válasz: Azért vagyunk a világon, hogy Istent megismerjük, szeressük, neki szolgáljunk s ezáltal üdvözlünk, vagyis a mennyországba jussunk.

Ha a keleti vallásokat nézzük, pl. a Buddhizmus ennél talán őszintébben, mindenesetre praktikusabban, egyszerűbben válaszolja meg ezt a kérdést. Azt mondja: „Azért vagyunk a világon, hogy boldogok legyünk.” A boldogság a célunk az életünkben. És tovább is folytatja,

kifejti, hogy a vágyaink, az anyagi világ által keltett kívánságaink azok, amik ez a boldogság útjában vannak.

Hogy boldogok akarunk lenni, az egyáltalán nem baj, sőt, teremtettségünknel fogva belénk kódolt természetes vágy. De fontos felismernünk, hogy merre érdemes keresni a boldogságot. Ostobaság ott keresni, ahol biztosan nem találhatjuk meg. És mennyi ostobaságot követünk el! Jól tudjuk, hogy a boldogságot Istennel és embertársainkkal való egységünk megtalálásában lelhetjük meg. Mégis értékes időt pazarolunk el azzal, hogy más irányban keressük. Úgy, mint a gazdag ifjú. Az adás, az még rendben van, azt ő is talán szívesen felvállalta volna. De a következmény, a szegénység, az már ijesztő. És itt van a probléma. A félelem. A félelem – ami tudjuk, a szeretet ellentéte – blokkolja energiánkat az Isteni szeretet gyakorlásában. Blokkolja a szeretet-tetteinket. Ez a hiányzó lépcső a gazdag ifjú számára is, amit meg kell lépni – el kell fogadni, hogy az értéktelen, sőt, negatív értéket képviselő dolgainktól jó, ha megválunk, és a következményektől nem kell félni. A létrejövő új helyzet jobb lesz, mint a régi volt. Közelebb kerülünk Istenhez, közelebb kerülünk embertársainkhoz és boldogabbak leszünk. Jézus ezt különösen is megvilágítja a kereskedők példájával: „Kevesebb fáradsággal megy át egy teve a tú fokán, mint egy gazdag az Isten Országába.” Tudjuk, hogy a tú foka azt a szűk hágót jelentette, ahol felmálházott teve nem fért át. A karavánoknak fáradságos munkával le kellett pakolniuk az összes málhát a tevékről és az állatok csak minden terhüktől mentesen, „anyaszült meztelen” tudtak átkelni. Ez a kép nagyon jól illusztrálja az Isten Országába való belépést is. És még egyszer szeretném hangsúlyozni, hogy itt nem a halál utáni „nagy átkelésről” van szó. Ugyanez érvényes itt, a mostani életünk megélésére is. Terheink nélkül tudjuk Isten jelenlétét érzékelni, terheinktől megszabadulva tudunk Isten felé fordulni. „Ahol a kincsöd, ott a szíved.”

Az elején említettem, hogy az emberiség fejlődik. Így az a mód, ahogy Isten üzenetét megfogalmazzuk, az is fejlődésen megy át. Jézus még arra buzdította a gazdag ifjút, hogy adja el vagyonát. Gandhi már azt mondja, hogy ne is szerezzük azt meg... Hogy vegyük észre, hogy amit úgy birtoklunk, hogy valójában nincs rá szükségünk, azzal másokat lopunk meg. Persze nem állítom, hogy Jézus ezt nem tudta volna, hiszen életével erre is példát mutatott nekünk. És ez az üzenet egybecseng Gyurka bácsi sokat emlegetett 1 Dénárjával is, miszerint minden embernek „1 Dénár”, ugyanannyi jár a világ javaiból. És amíg valamelyikünk ennél többet használ, ennél többet fogyaszt, addig fenntartjuk az igazságtalan, a szeretetlen felosztást.

Mégis, Gandhi egy kicsit más oldalról is megvilágítja a kérdést. Egyértelműen kimondja, hogy a szükségesnél több javak birtoklása lopás. Ellopom attól, akinek még a szükséges mennyiség sem jut. Jó, de mi a szükséges szint? Hol húzhatjuk meg a szükséges szint határát? Van egy ismerősöm, akinek öt autója van – két autó munkába járásra (egy neki, egy a feleségének), két cabrio a nyári hónapokra és egy terepjáró ünnepi alkalmakra. Nekem ennél kevesebb van, akkor nálam minden rendben... (?) Otthon, Székesfehérváron hallottam egy tengerésztől, aki egy német hajózási vállalatnál dolgozott, hogy pl. az Indonéz szigetvilágban az egyik kikötőben a rakodómunkások szó szerint egy marék rizsért dolgoztak egész nap. Náluk szó sem volt javak felhalmozásáról, örültek, ha minden nap jutott nekik egy marék rizs. A főnökük már valamennyi pénzt is kapott és hosszú spórolás után tudott venni egy pár strandpapucsot. De ez akkora kincs volt a számára, hogy nem merte viselni, hanem madzaggal összekötve, a vállán átvetve hordta státusz szimbólumként. Fölötte a környéken

már csak egy ember volt, a kikötőparancsnok. Ő már olyan magasságban volt a többiek felett, hogy senki legvadabb álmában sem remélte, hogy ilyen gazdagságban lehet része: neki volt karórája és bőrcipője.

Részben tehát a környezetünk is hatással van rá, hogy mit tekintünk szükségesnek. De ahogy korábban mondtam, hogy a tetteink azok a mérőműszerek, amik világosan megmondják, hogy mennyire finomhangolt a lelkiismeretünk, ugyanígy mérőműszerként működnek a használatunkban levő tárgyak is... Gandhi arra is rámutat, hogy a gyűjtögetés, a felhalmozás a jövő miatti aggodalmaskodás szülötte. Már megint előkerül az aggodalom, a félelem – ami, mint már szó volt róla, a szeretet ellentéte, a szeretet-tetteket blokkoló tényező.

„Aki... a Szeretet törvényét akarja követni, az nem aggódik a másnap miatt.” – mondja Gandhi. Mi is gondoljuk át Jézus és Gandhi példája alapján, hogy hol tartunk az életünkben, és innen merre haladhatunk tovább, hogy a teremtés szándéka szerint „Isten képére és hasonlatosságára” formálódjunk.

- Mit mondanak a tetteim arról, hogy hol tartok az Istennel és embertársaimmal való egység megtalálásában, és hogy a jelen állapotomból merre haladok tovább?
- Mi kerül a mérleg bevétel- és kiadás oldalára pénz-, idő-, és szeretet-elszámolásomban? (Itt arra gondolok, hogy észreveszem-e a kapott anyagiakat, időt, szeretetet? Hálás vagyok-e értük, vagy természetesen veszem? Ugyanakkor hol szabom meg a korlátot igényeimben? Másrészt, hogy meglátom-e a szükségletet és örömmel adok-e anyagiakat, időt, szeretetet?)
- Mikor vettem észre Istenben és tőle eredően a természetben fellelhető túlláradó adás jeleit? Vágyom-e rá, teszek-e érte, hogy ebben is hasonlóvá váljak Teremtőmhöz?
- Kinek mit tudtam én adni az elmúlt egy hónapban?
- Mit használok, amire igazából nincs szükségem? Kinek és mikor fogom odaadni?

CZAKÓ GÁBOR VÁLSÁG A VÁLSÁGBAN

2008 őszén, a mostani válság kipattanásakor kiderült: hogyha a külső – pénzügyi-gazdasági – növekedés leáll, megtorpan a fejlődés, a gazdaság, a termelés-fogyasztás menten hanyatlik, jön a munkanélküliség, az infláció, a világméretű összeomlás, éhség, zendülés stb. Mi történik, ha a válságot kiküszöböljük? Újra indul a növekedés, a szennyezés, a légkör melegekedése, a sivatagosodás, az erdőirtás, következik a világméretű összeomlás, éhség, zendülés stb. Csapda? A Jelenések könyvében olvassuk: (8,8-9) "A második angyal is megfújta harsonáját, a (...) tengerben élő állatok harmadrésze elpusztult." A Természetvédelmi Világszövetség jelenti: "Az emlősök negyedét pusztulás fenyegeti. 1970 és 2005 között a szárazföldi fajok negyede, a tengeri élőlényeknek pedig 28 százaléka tűnt el a Föld színéről." A kihalás nem a széplelkűek fájdalma: a növények és állatok mindegyike közreműködik abban, hogy a Föld alkalmas legyen az életre. Például egyedül a poszméh porozza meg a lucernát. Ha kivész, nincs takarmány, nincs marhahús, tej, nadrágszj. Egyedül az ember lépett ki a Rendből, sőt szembe fordult vele, holott éppen ő az, akire hajdan az egész teremtés bízott, "hogy mű-

velje és őrizze" a világot (Ter 2,15). Itt a világ vége? Nem. Eddig minden civilizáció kimúlt. Összeomlásuk azonban helyi jelentőségű maradt: Róma bukásáról Tenochtitlánban vagy Japánban még csak nem is hallottak a kortársak. A történelemben először jött létre olyan civilizáció, amelynek pusztulása is, fönmaradása is mérhetetlen veszély minden földi lény számára.

A szellemi fordulat miatt? A vallási társadalmakban mindenütt – Perutól Kínáig, bolygószerte – közös elvek és értékek működtek. A népek hittek Istenben, alapvetőnek tartották a családot és a közösséget, továbbá elutasították/korlátozták a magántulajdont. E négyességen alapult az erkölcs, a kultúra, a közélet, a gazdálkodás. Hogy Charles Polányi könyvcímével kérdezzek: mi A Nagy Átalakulás lényege? Polányi így felel: "Ahelyett, hogy a gazdaság lenne beágyazva a társadalmi viszonyokba, a társadalmi viszonyok vannak beágyazva a gazdasági rendszerbe." Jómagam a tíz évvel korábban megjelent Gazdaságkor esszémben foglaltam össze először, hogy a totálissá vált gazdaság fedőneve alatti folyamat szétzúzta a Lét szerkezetét, az Ég-Föld, Isten-ember viszonyt, az addigi élet vallási, metafizikai alapjait.

Alapjait, igen. Megszűnt a tulajdon szellemi, azaz isteni, szent, vagyis közösségi természete is. Ezért személy, család, nemzet, hit, művészet, jog, kultúra, lélek, munka, politika, szórakozás, sőt a természet is mind a gazdaság, a magánhatalmak prédája lett. Elvileg nincs semmi, ami ne lenne a Pénz szolgája. A magántulajdon szentsége az Antikrisztus szentségtörése. Az uralkodó nem istencsászár vagy papkirály, még csak nem is holmi zsarnok, Hitler és Sztalin vagy állat, Caligula lova, hanem Dolog, személytelen folyamatok, törvényszerűségek szövevénye, benne felelősségre vonhatatlan istennel vagy inkább démonokkal, mint Pénz, Fejlődés, Piac, Tudomány, Verseny, Politikai Korrektség és hasonlók. Beszélő bálványok, amelyek megfélemlíthetetlen parancsokat osztogatnak, utasításait tudósok, újságírók, politikusok, pénzemberek harsogják a fülünkbe. Az új hatalmak neve a kereszténység nyelvén Antikrisztus. A világon először jött létre csórén civilizációs – vallás, kultusz és kultúra nélküli, sőt Krisztus-gyűlölő – rendszer. A többszázados társadalomkísérlet csődje nyilvánvaló. A metafizikai dimenzióból nem sikerült kiszökni, ám Krisztus helyett az Antikrisztus lett az úr. Midőn a hitehagyott fehér ember megpróbálta kikapcsolni a szellemi dimenziót számításaiból és életéből, nem épített többé katedrálisokat sem a városaiban, sem a lelkében. Az örök isteni javak: igazság, szépség, jóság, szeretet és a belőlük fakadó emberi értékek, a család, a hűség, a közösség stb. föláldozásával nyert mérhetetlen energiát mulandó tankokra és bankokra fordította. A káprázatos technikai-tudományos, anyagi gyarapodás mellett suttyomban új törvények léptek hatályba; az áldozat irányának megfordítása: nem áldozzuk életünket/időnket gyermekünkért, Istenért, a hazáért, hanem hitünket, a hazát, a családot áldozzuk – a Pénznek, az Antikrisztus beszélő bálványainak; szétválasztás törvény: a dolgok leválnak szellemi alapjukról: az erkölcs a Kinyilatkoztatásról, a jog az erkölcsről, kultúra a kultuszról, a tudomány a bölcsességről stb.; szembefordulás törvény: a leváltak mérgezik, pusztítják forrásukat, például a jog az erkölcsöt, az erkölcs a Kinyilatkoztatást – harc indul minden nemes és magasrendű ellen, a bűn erénynek nyilvánítatik; valóság leváltása: olyan látszat költése, mintha immár nem a földből és az áldásból élnénk; a tömegtájékoztatás, a reklám, a butító iskola és a szórakoztatás iparszerűen gondoskodik ontológiai téveszmék terjesztéséről, a hagyományok megszakításáról – tolvajok, bunkók, cédák, hazugok példaképpé emeléséről,

kikapcsolódás tulajdon életünkéből; Az Úr "férfinak és nőnek" teremtett bennünket. Ontológiai alaphelyzetünket törölné a "gender mainstreaming", a nemtelenségi főcsapás, miszerint társadalmi nemünk is van, amit váltogathatunk, s ami fölülírja a biológiáit. Jellemző a tudományra, hogy amilyen fickósan kitiltotta köreiből Istent, oly alázatosan szolgálja az Antikrisztus pokoli tudománytalanságait; semmisségi törvény: minden távolodik a Földtől és az Égtől, s a virtualizálódás = semmiesedés felé tart – a legerősebb folyamatok elektronikus jelek, köztük az istenített tömegközlekedés és a pénz. A személy és közösségei bomlanak, a hazugság intézményesül, az álszent "politikailag korrekt" nyelvterror megtiltja a disznóságok néven nevezését; mértéktelenségi törvény: a gazdaság létmódja a rákos növekedés. A kis halakat a nagyok fölfalják. A kapzsiság ősi bűne immár törvény! "Aki azt hiszi, hogy egy zárt rendszerben bármi, pl. a gazdaság korlátlanul növekedhet, az vagy örült, vagy közgazdász." (Kenneth Boulding) Vagy konzumidióta/barbi, vagy politikus, vagy az ördög ügynöke; giccstörvény: a kultuszatlan kultúra műipara leginkább giccset termel: "szép a rút és a rút a szép" – ez a szemétkultúra; szeméttörvény: minél fejlettebb egy iparág, annál gyorsabban avulnak a termékei, tehát annál több szemetet termel; értéktelenségi törvény: minél közelebb dolgozik valaki a Földhöz, az értékteremtéshez, annál kevesebbet keres, minél távolabb, annál többet, nézd a paraszt és gabonatözsdés jövedelmét; lásd még demokrácia: a legszámosabb réteg dönt, noha gőze sincs önérdékéről s a közügyekről; haláltörvény: minél életellenesebb egy ügy, annál több sajtó-, pénzbeli stb. támogatást kap; zemélytelenségi törvény: alapművelete a gyökértelenítés, eredménye az áru-ember; a tulajdon minél hatalmasabb, annál személytelenebb, részvénytársaság: société anonyme; felelőtlenségi törvény: teremtesnek nincs gazdája. A "szakértő": csak szakmailag felelős a maga parcellájáért, az egészért senki; a határeset másé, a magántulajdonos nem tartozik viszontszolgáltatással, az ideológus nem önmagán próbálja ki elméletét; barbi: a konzumidióta, a korhős, e törvények szerint él. Élvezi. A szentség élettervét elvetette. Az Antikrisztus jelét viseli kezén és homlokán – gondolataiban és tetteiben. A Dolgok alá zuhant: Isten-arcát elvetette, személytelen lett, gyökértelen, nemtelen egyén (gender), termelési viszony, piaci tényező, áru. Senkihez és semmihez semmi köze. Azon mesterkedik, hogy fölverje az árát a piacon – olvasható minden érvényesülés-tan-könyvben. A csúcsragadozó, a Pénz urai, a főbarbik rejtőzködnek, teljes felelőtlenségben. No, ők is szolgák, ám erről mit sem tudnak. Az antikrisztusi alapörület az üdvhelyzet nem tudása. A magyar helyzet előnye, hogy tudjuk, mi a helyzet. Látjuk, hogy vezetőink, értelmiségünk – elit – hatalmas tömegei hódoltak be az Antikrisztusnak s kötötték az ország szekerét hozzá. Vajon mi, többiek Krisztus vagy az antikrisztusi törvényei szerint élünk-e? Ha egy pillanat alatt eltűnnének a multik, a szadibolsik, s mindenki, aki itt rombol, vajon a most szétrohadó világot próbálnánk-e újra tákolni nemzeti színekben, vagy Isten Országává építenénk-e Magyarországot? Hogyan?

MAGYARÓDY SZABOLCS MŰKÖDŐKÉPES VÍZFEGYVER

A víz egyszerű, de a földi élet fenntartásához nélkü-

lözhetetlen anyag. Óriási mennyiségben található földünkön, mégsem dúskálhatunk: nagy baj ugyanis, hogy a vízkészleteknek mindössze néhány százaléka iható, a többi sós, nehezen kiaknázható vagy fertőzött. Némely földrészen rendkívül kevés van belőle, ennek következtében évente több milliónyian pusztulnak el vagy betegednek meg.

A vonatkozó ENSZ-normatíva szerint Magyarország egész területe aszályal sújtott térségnek tekintendő. Hazánk mégis aránylag jól áll a víz dolgában, de ez sajnos a mostani kormányzat intézkedései nyomán minden bizonnyal hamarosan megváltozik. A Világbank és a Nemzetközi Valutaalap (IMF), a láthatatlan világkormány hihetetlenül nagy hatalmú, látható tagjai célul tűzték az ivóvízkincs privatizálását. A fokozódó lakossági ellenállást figyelembe sem veszik. A Világbank következetesen kényszeríti a kölcsönért folyamodó országokat a vízművek privatizálására. 2004-ben például négymilliárd dollárt irányoztak elő a privatizáló óriáscégek támogatására. A kölcsönt vissza kell fizetni, tehát a privatizáló cégek minden elképzelhető és elképzelhetetlen eszközt felhasználhatnak a haszonszerzésre. Működőképes vízfegyver

Feltételezhető, sőt majdnem biztosra vehető, hogy a jelenlegi kormánynak nyújtott hitel egyik feltétele a magyar vízművek privatizációjának elősegítése volt. Ennek előszele már javában fújdogál. Máris napirenden van az öt állami tulajdonú regionális vízmű összevonása és a tőzsdei bevezetésre való előkészítése – ez pedig a privatizálás a „hátsó ajtón” vagy a „kutya lukán” keresztül. Hazánkban nincs annyi tőke, amennyi a felvásárlásukra kellene. Tehát ha a részvények megjelennek a piacon, a Bechtel vagy egy másik cég bejön, fillérékért megveszi a részvényeket, és ezzel a mai államvezetés megint hozzájut kéthavi pazarlás fedezetéhez. A pécsi önkormányzat is előkészületeket tesz vízműveinek eladására. Sajnos a polgároknak – sem ott, sem máshol – fogalmuk sincs arról, mi vár rájuk, milyen gyalázatos kizsákmányolás elszenvedői lehetnek.

A „négy nagy” gigahatalma Amint említettük, a Világbank óriási összegeket tett félre a világ vízműveinek magánkézbe kényszerítése céljából. Ennek persze több oka lehet, de először nézzük meg, mit jelent ez nekünk, fogyasztóknak. Először is magasabb árat. Ki az a bolond, aki hatalmas összegeket fektetne be - hacsak nem volna lehetősége a garantált nagy haszonszerzésre. Ez a vadkapitalizmus lényege. Azaz a legkevesebb befektetéssel a legnagyobb haszon elérése. Ha pedig monopolhelyzetbe kerül egy vállalat, ki akadályozhatja meg a lehető legnagyobb haszon kisajtolásában? Mostanában nagyjából négy óriáscég uralja ezt a területet: a francia Suez és Vivendi (amely újabban Veolia Environment névre hallgat), a Német RWE-AG és az angol Thames Water, a Bechtel-United Utilities tulajdona. Ezek szolgáltatják a vizet, és kezelik a szennyvizet száz országban – majdnem háromszázmillió fogyasztónak. Ha minden a terveik szerint teljesül, tíz éven belül a fogyasztók hetven százaléka a markukba kerül.

Mivel jár a víz privatizációja? Magasabb árakkal és gyenge szolgáltatásokkal - mint a világ számos táján tapasztalható.

Ausztrália: 1998-ban a vizet giardia és ryptosporidium paraziták fertőzték meg a privatizáció után.

Marokkó: Casablancában a víz ára megháromszorozódott.

Argentína: amikor a francia Suez Lyonnaise des Eaux átvette a vízműveket, a víz ára kétszeresére emelkedett, a minősége pedig romlott. A társaság kénytelen volt távozni az országból, mert a fogyasztók megtagadták a számla kifizetését.

Anglia: 1989 és 1995 között a víz ára 67 százalékkal emelkedett. Sokan nem tudták megfizetni a magas árat, és a vállalat elzárta a csapokat.

Új-Zéland: a lakosság az utcán tüntetett a vízművek privatizációja ellen.

Dél-Afrika: a víz drágult, hozzáférhetetlen lett, minősége csökkent, miután a Suez Lyonnaise des Eaux Johannesburgban átvette a vízműveket. Kolera terjedt el.

Egyesült Államok, Felton, Kalifornia: a város 2008. május 30-án ünnepelte a vízművek privatizálása elleni győzelmét. „Ez óriási győzelem Felton város lakóinak – mondták –, és jó példa más városoknak is, hogy szembeálljanak a magántársaságokkal, amelyek óriási haszonra tesznek szert, emelik a víz árát, és nincsenek tekintettel a vízlelő helyek sebezhetőségére.”

Franciaország: ott már régen folyik a vízháború. Számos nagyváros kirúgta a nyereszkes vállalatokat, és visszavette a vízművek kezelését. Párizs: amikor a polgármestert újraválasztották, a szavazók felhatalmazták a vízművek visszaszerzésére. A választási ígéretet az emelkedő vízárak kényszerítették ki. 2008 júniusában a polgármester hivatala közleményben jelentette be, hogy teljesítik a visszavásárlási ígéretet. Az 1985-ben privatizált vízműveket egy városi vállalat, az Eau de Paris veszi kezelésbe.

Kanada: 2004-ben Hamilton város polgárságának tízéves küzdelme végződött teljes sikerrel. A városi tanács megszavazta a vízművek visszavételét. Ezzel véget ért egy hosszú, küzdelmes időszak, amelyet a folyamatos titkolózás jellemezett – állandóan váltogatták az vállalkozókat, igyekeztek eltitkolni a rosszul működő gépi felszerelés miatt keletkezett szennyvízkiömléseket stb.

A 21. század biznisze

A felsorolást hosszan folytatnánk. Ha valaki el akar mélyedni e témában, pötyögtesse be ezeket a szavakat a Google keresőbe: water privatization. Annyi adat jön elő, hogy nem győzi feldolgozni őket.

A Fortune magazin szerint a víz „...a világ egyik legnagyobb üzleti lehetősége. A víz lesz az az üzlet a 21. században, amely az olaj volt a 20.-ban. Az elmúlt tíz évben három óriásvállalat csendben megszerezte mintegy háromszázmillió ember vízellátásának jogát az egész világon.”

Kanada, Egyesült Államok, Európa, Ázsia és Dél-Amerika újságíróinak tizenkét hónapos nyomozása, az erről készült jelentés szerint a jövő a kétségstől a katasztrófáig minősíthető. Amerikai és kanadai vizsgálatok szerint a jóhiszemű önkormányzatok az óriásvállalatok nagy rábeszélő technikája által sebezhetőek. A létünket fenyegető veszélynek óriási irodalma van a világban. Talán a legkiemelkedőbb elemzés a Polaris Institute oldalain jelent meg 2004 januárjában Maude Barlow és Tony Clarke tollából. A vízprivatizáció a Világbank legújabb piacfantáziája címmel (Water Privatization: The World Bank's Latest Market Fantasy).

Ha mindez nem elég a tömegek megmozgatására, gondoljunk a világhatalmak küzdelmeire. Egy kialakulóban lévő világkormány által mozgatott világceg a karmaiba került vízműveken keresztül teljesen megváltoztathatja az erőviszonyokat – a lakosság élni akarásának, azaz életösztönének mesterséges csökkentésével. Nem kell hozzá más, csak az ivóvízbe juttatott, agyműködést befolyásoló kémiai vegyület. Ilyenek már ma is léteznek. Lehet, hogy máris alkalmazzák ezeket? Fantáziájáték vagy valóság – ez a kérdés. A vízműveken keresztül baktériumok, vírusok bevetésével országrészek megbé-

nítása, lakóinak kiirtása is lehetséges. Nyugodtan mondhatjuk: akié a víz, azé a világalom. A víz sokkal fontosabb, mint az olaj, hiszen az utóbbit ki lehet váltani más energiaforrásokkal, de a vizet semmivel sem lehet pótolni. A mai magyar kormány ezzel nemigen törődik. A teljes nemzeti vagyont jórészt elkótyavetyélték – mára alig maradt más, mint a föld és a víz. Elszántságukból nyilvánvaló: ezek feláldozására is hajlandók a hatalom megtartása érdekében. Ha ez sikerül nekik, megérdemljük.

SÁNDOR CSILLA

A LEGKISEBB KÖZÖS TÖBBSZÖRÖS JÉZUS (I.)

Balczó András: Baloldalnak lenni az istentagadás fedőneve. Mindenki tudja, azt vallják: megoldjuk a dolgokat, Isten ehhez nem kell. Az ilyen ember, az ilyen közösség, a sátán potenciális alanya.

A sátán azt a kötelességet rója az emberekre, hogy öljenek, lopjanak, csaljanak, hazudjanak. Nincs más lehetőség ebben a helyzetben, mint kijátszani a Jézuskártyát. Magyarországon az a baj oka, hogy nem tudunk közös nevezőre jutni, pedig két tört szám összeadása csak akkor lehetséges, ha a nevezőben ugyanaz a szám van. A nevező nem szaporodik, csak a számláló. Legkisebb közös többszörös csak Jézus lehet, de nekünk mintha nem kellene – mondta lapunknak Balczó András olimpiai és világbajnok öttusázó, a nemzet sportolója.

– Élesen bírálta a demokrácia intézményét a Baross Társaságban tartott előadásán. Tévúton járunk?

– Voltak fenntartásaim 1989-ben a demokráciával kapcsolatban, mégis meglepett, hogy ekkorát kellett csalódnom. A jó szándékú emberek a rendszerváltozást azt hitték, a kezükbe veszik sorsuk irányítását. Eltelt húsz év, amelynek záróakkordja 2006. október 23. volt, amikor előre kitervelt módon szembesítettek bennünket ezzel: marha magyarok, vegyétek már tudomásul, semmi közöttök nincsen a hatalomhoz, az országokhoz, azt csinálunk veletek, amit akarunk! A demokrácia a látszatok állományára, ami a pénzvilág urainak nagy lehetőség. Sokan szívják a fogukat, hogy ezt mondom, rengeteg ember próbálja elmondani, amit lát, de meg akar maradni történelemnek, mérnöknek, újságírónak, tanárnak, fodrásznak, ezért végül inkább nagyon finoman melléfogalmaz, miközben nincsen más lehetőségünk, mint kimondani: azt tesznek velünk, amit akarnak. Ki kell mondani, hogy teljesen kilátástalan a helyzetünk.

- Reménytelen is?

– Antall József azt mondta: tetszettek volna forradalmat csinálni! Mit értünk volna a forradalommal? A titkosszolgálatok rendkívül kifinomult eszközrendszerrel, provokátorokkal bármit meg tudnak szervezni: a tévészékház ostromát, 2006. október 23-át. Ha forradalmat csinálnánk, sem érnék el semmit, odaküldenék a beépített embereket, elkezdenének törni-zúzni, és az egész ügyet félrevinnék. Csak az maradt, hogy kimondjuk azt, amit látunk, akkor is, ha ez egzisztenciális veszélyekkel jár. Jézus azt mondta: "Legyen a ti beszédetek igen, igen, nem, nem, ami pedig ezeken felül van, az az ördögtől való." Minden nemzet olyan erős, amilyen arányszámban vannak benne azok az emberek, akiknek a meggyőződésük követése fontosabb, mint a bármi áron való életben maradás. 1956 ezért volt óriási, mert kiderült, hogy Magyarországon nagyon sok hős volt. Ma mintha rosszabbul állnánk ebben a tekintetben is.

- Az elvárásolt nemzet – Önzőbbek vagy gyávabbak vagyunk?

– Talán a bátorság hiánya nagyobb. 1956-ban 12 napon át egy különleges, elmesélhetetlen állapotban voltak az emberek. Ez és a forradalom így nem ismétlődhet meg napjainkban. A hatalom mostani birtokosainak egy, az etnikumok egymás ellen fordításával kirobbanó polgárháború gyönyörűség lenne. 1956-ban félelemérzet nélkül voltam ott a Sztálin-szobor lerántásánál, október 25-én az Astoriánál, ahol az emberek virágcsokrokkel szelídítették meg a tankokat. November 3-án két nővéremmel hazaindultunk a fővárosból Nyíregyházára. Autóstoppal Debrecenig jutottunk, ahol két testvérem a nagyerdei leánykollégiumban szállt meg, engem elküldtek éjszakára aludni a forradalmi tanácsra. Bementem, kaptam vacsorát, és lefekhettem a folyosón egy zárt ajtó előtti priccse. Hajnalban orosz kiabálásra ébredtem. Az előtérben már rengeteg fegyver volt kupacban, és elvittek bennünket egy orosz laktanyába. Tizenhatunkat egy kétszer három méteres cellába zsúfoltak, ahol vezényszóra háromóránként egyszerre fordultunk egyik oldalunkról a másikra. Eközben Nyíregyházán elterjedt a híre, hogy meghaltam. Azt beszélték, hogy egy nyíregyházi öttusázót lelőttek. Szüleimhez 10-12 kilométerről jöttek kondoleálni, hogy Bandika meghalt. Valóban szívlovást kapott egy nyíregyházi öttusázó, Hegedűs István, akinek képe a régi papír húszforintoson szerepelt. Az oroszok végül elengedtek, amikor testvéreim egy tolmács segítségével elmondták, hogy mit kerestem ott éjszaka.

- 1956 csodája az lehetett, hogy a hit erősebb volt az egzisztenciális félelemnél?

– Az ember csodálatos képességgel van megáldva arra, hogy önmagát becsapja. A gőg az embert süketé és vakká teszi. Ha valaki elért valamit, és azt gondolja, hogy az az ő izzadmánya, az előbb-utóbb tévedésbe, önimádatba esik, és menthetetlenül elbukik. Jézust azt mondja: "Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek." Miért ne lehetne nélküle férjhez menni, pláne elválni, házat építeni, kocsit cserélni? De ez, ahogy Jézus mondja: a semmi. A valami az a lelki állapot, amelyet a magyar nyelv úgy fogalmaz, a boldogság állapota. A Biblia görög eredetijében a készenlét, éberség, alkalmasság állapotának kifejezése szerepel itt. Az ember ekkor szoros kapcsolatba kerül Teremtőjével, nincsen benne félelem, tanácstalanság. Cselekedetei is másként hatnak a környezetére, Jézus szavai szerint ilyenkor "elközelített" a mennyeknek országa.

- Milyen állapotban van ma a nemzet?

– Elvárásolt állapotnak nevezném, amit a tévé, rádió, az újságok kilencven százaléka tart fenn. Manipulálják, becsapják az embereket, és elfojtják bennük a keresés bátorságát. Ezt azok működtetik, akik az anyagi javak zömét birtokolják, a túlerejük olyan, mintha Dávid állna Góliáttal szemben. A világ működését úgy érthetjük meg, hogy elfogadjuk, jelen van benne az Isten és a sátán, és mindkettőnek végcélja az ember lelkének megszerzése. Sokan azt hiszik, ha őszintévé válnak, elvesztenek valami olyat, ami a nyugalomuk forrása, ezért nem mernek igazmondóvá válni. Azok, akik a közösség ügyeiben megszólalhatnak a lapokban, a tévében, a rádióban, úgy tesznek, mint az a bokszoló, aki egy milliméterrel ellenfele álla előtt megállítja az öklét, vagy a tűzoltó, aki odamegy a tűzhöz a locsolócsővel, de abban nincsen víz. Az álság, hamisság, hazugság hatalmas kísértés az embernek, amíg fel nem ismeri, hogy őszintének lenni annyi, mint megpihenni. A színlelés halál.

-A sátán lánc Gyurcsány Ferenc hírhedt őszödi beszédében idézte az 1956-ban elhangzott mondatot: hazudtunk reggel, délben....

– A diktatúrában, amelyben élünk, semmi lehetőségünk nincs, mindenből teljesen ki vagyunk rekesztve. Egyik elismert közgazdászunk sajnálkozva írja, hogy nem sikerült megtalálni a helyes közbeszédet. Miért? Helyes közbeszéd nincs. Nem lehet mást mondani, mint amit látunk. A kétszer kettőre nem lehet semmilyen más választ adni, mint azt, hogy négy. A Rákosi-érában, Kádár alatt háromra vagy ötre változott, a nyolcvanas évek felé 3,9-re, 4,1-re enyhült az eredmény. A rendszerváltás után a liberálisok azt mondták: kétszer kettő körülbelül négy. Kétszer kettő radikálisan, tolerancia nélkül négy, ki kell mondani, ez az egyetlen esély az előremenetelre. Az egész hatalmi rend a hazugságra épít. Hagyjuk magunkat hazuggá tenni, mert az igazmondást bünteti a sátáni hatalom, amely a pénzvilágnak az ura. A sátán lánc a pénz. *Az egész nemzet abba fulladt bele, hogy beleült a hazugságokba, nem merte az életét, az egzisztenciáját kockáztatni azért, hogy a fehérre azt mondja, fehér, a koromra azt, hogy fekete.*

- Folytathatnánk azzal, önt idézve, hogy Magyarország zsidó hódoltsági terület, és nincs más megoldás magyaroknak és zsidóknak, mint elfogadni Jézust Isten egyszülött Fiának?

– Évekkel ezelőtt egy élő televíziós adásban mondtam el ezt a mondatot. Utána a barátom, aki a véreskezű Kelemennek – ő írta alá Tóth Ilonka halálos ítéletét – a veje volt, és szoros kapcsolatban állt zsidó vezetőkkel, elmondta nekem, hogy az elhangzottakra annyit válaszoltak: "Igaz, amit Balczó mond, de miért kell azt kimondani." Hát, itt van a kutya elásva. Szavaimban nincsen gyűlölet, ez olyan tény, amelyet ha nem merünk kimondani, eladjuk az életünket, és maradunk a halál állapotában.

- Az átlagember erre azt mondja: na jó, ezt Balczó András olimpiai és világbajnok kimondhatja, de én büntetlenül nem.

– Nem a személyen, hanem azon múlik, van-e erő bennünk ahhoz, hogy önérdünk rovására kövessük a szabad akaratunkat. Ehhez szükséges az a többlet, ami az Istennel való találkozással indul el az emberben. Különösen a nagy tudású emberek vannak kitéve annak a veszélynek, hogy nem akarnak a Teremtőre hagyatkozni. Az értelem alkalmatlan eszköz arra, hogy az ember érintkezésbe kerüljön Istennel. A kommunizmus maszlagja, hogy a halál után semmi nincs, és ennek megfelelően kell tevékenykedni. Olyan ez, mintha a síkfutás rajtjánál készülődők azt látnák, hogy a célnál egy sziklafal emelkedik. De ha valaki tudja, hogy az nem egy sziklafal, hanem csak egy annak látszó tapéta, az az utolsó pillanatig erőlködik, átszakítja a papírt, és győz. Egyetlen eszköz maradt a kezünkben, megérteni Jézus szavait. "Nekem adatott minden hatalom / Mennyben és földön. / Ki Istenének átad mindent, / Bizalmát csak belé veti, / Azt csudaképpen őrzi itt lent, / Ínség, baj közt is élteti. / Ki mindent szent kezébe tett, / Az nem fővényre épített." Nincs más lehetőség mint megjátszani a Jézus-kártyát a sátánnal szemben, amely azt a kötelességet rója az emberekre, hogy öljenek, lopjanak, csaljanak, hazudjanak. Az ember értelmének és szívének kapcsolata csak akkor alakul ki, ha a kettőt összeköti a hit. Magyarországon az a baj oka, hogy szerteszt vagyunk darabolódva. Nem tudunk közös nevezőre jutni, pedig két tört szám összeadása csak akkor lehetséges, ha a nevezőben ugyanaz a szám van. A nevező nem szaporodik, csak a számláló. Legkisebb közös többszörös csak Jézus lehet, de nekünk mintha nem kellene.

(folytatjuk)

TÓTH FERENC:

KIT KERGET A TATÁR? AVAGY A KÖTELEZŐ TESTVÉRGYALÁZÁS ISKOLAPÉLDÁJA

„Most rabló mongol nyilát zúgattad felettünk,
Majd töröktől rabigát vállainkra vettünk.”
(Kölcsey Ferenc: Himnusz)

A tatárjárás ábrázolása a Képes Krónikából

A tatár szóról legtöbbünknek az 1241-42-es mongol hódítási kísérlet, azaz a „tatárjárás” jut eszébe. A tatárjárás szó pedig kísértetiesen hasonlít a sáskajárásra, azt sugallva, mintha nem is emberi lények törtek volna az országra... Vajon miért nincs németjárás, franciajárás, osztrákjárás, csehjárás, vallonjárás is a szókinszünkben? És a Himnuszban miért pont a mongol kapta meg a „rabló” jelzőt? A nyugat-európai seregek nem raboltak? A németek, osztrákok és más nyugati népek ellen évszázadokon át vívtuk szabadságharcainkat a tatárjárást megelőzően is, azt követően is, és meg sincsenek említve a Himnuszban. A tatárjárás nem egész két évig tartott, és a támadók kudarcával ért véget (lásd Molnár Géza – írói álnevéen Petry Csaba – 1997-ben kiadott Fehér ló című történelmi regényét), mégis lépten-nyomon beleütközünk a felelőtlenségébe.

Arany Jánosnál az ifjú Toldi Miklós így sóhajt fel, amikor a levették közé kívánczik:

„Mentek-é tatárra, mentek-é törökre,
Nekik jó éjszakát mondani örökre?”

Petőfi Sándor János Vitézének Tatárországon kell átvergődnie, mielőtt a törökök markából megmentené a francia király lányát és országát.

„Kutyafejű tatár népek fejedelme

A magyar sereget ekkép idvezelte:

"Hogy mikép mertek ti szembeszállni velünk?

Tudjátok-e, hogy mi emberhússal élünk?"

(Máté Imre: Yotengrit I. c. könyvében a kutyafejűt félreértésnek nevezi, eredetileg kutyafejő volt a kecsketartó népek gúnyneve.)

Egy közismert felvidéki népdalban, amit baranta edzések végén is el szoktunk énekelni, szintén előjön a tatárok kárhozzátása:

„Tatár, török, s más ellenség minket meg ne rendíthessék”

De utalhatnék éppen a szocializmus egyik jellegzetes viccére is:

„Hányféle dulás volt Magyarországon? Háromféle: törökdulás, tatárdulás és felszabadulás.”

A példának se szeri, se száma, nem is sorolom tovább. Közös vonása mindegyiknek, hogy a tatárt a törökkel együtt emlegetik, más nép neve viszont nem jelenik meg az ellenségek sorában.

Mi lehet ennek a magyarázata? Kertész Manó: Szokásmondások című könyvében a következőket olvashatjuk:

„Első tekintetre azt hihetné az ember, hogy a 13. századi tatárdulás emlékét idézzük e szólásmondással: hordjon el a tatár! vagy: ne siess, nem hajt a tatár! Pedig itt is a török idők nyomorúsága szól hozzánk. Nem gondolhatunk a IV. Béla idejében lett tatárjárásra, mert még ha lehetségesnek tartanók is azt a nem valószínű nyelvi jelenséget, hogy annyi pusztító vihart látott nemzetünk történetének egy tragikus eseménye szólásmondás alakjában hét évszázad után is közszájon forog, gondolkodóba kell esnünk azon, hogy a tatárnak fenyegetés-

képpen való emlegetése régi írásainkban a 18. század előtt elő nem fordul. Viszont a budai basák leveleinek számos adata bizonyítja, hogy a hódító töröknek legfélelmetesebb katonasága a tatár lovasság volt; ha a szultán és Bécs között súlyosabb természetű nézeteltérés támadt, sokszor fenyegetőztek a budai basák néhány ezer tatárnak az országra bocsátásával. E magyarázat helyessége mellett szól az is, hogy a török nyelvnek is van a magyaréhoz hasonló szólása: a tatár hajt hátul?”

Kertész Manó véleményét nem tudom, nem is akarom megkérdőjelezni, csak kiegészíteni. Mindez ugyanis nem magyarázza az európai népek neveinek kerülését a szitkokban. Pedig a százötven évnyi török uralommal szemben a Habsburgok négy évszázadon át sanyargatták népünket. Nem a muzulmán török szultán romboltatta le az eredeti Fehérvárt keresztény templomaival együtt, hogy megtévesztésül átnevezhessen egy másik várost „Székesfehérvár”-nak, nem ő robbantatta fel a magyarlakta területek várait, nem ő tiltotta ki a Pálos rendet az országból, hanem a „keresztény” Habsburg. És pont itt gyanítom a magyarázatot. A Habsburgok, mint új hódítók, minden aljas pusztításukat rá akarták kenni az előző hódítókra. Ebben készséges segítőjük volt a keresztény Egyház, aki szíves örömet sulykolta bele a népbe, hogy a muzulmánok milyen embertelenek, hátha ezáltal elhalványodik a kereszties hadjáratok iszonyatos szégyenfoltja. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy az oszmán had ne kegyetlenkedett volna. De vessünk csak egy pillantást a „törökök” népi hovatarozására! Még az erősen birodalmi szemléletű hivatalos történelemoktatás is szolgáltathat meglepetéseket:

„A helyzetet jól jellemzi Redinger Jakab története. Ez a svájci vallási fanatikus a 17. században élt. Szent küldetésének tartotta a törökök megtérítését, így Magyarországra utazott, ahol 1663-ban az éppen Érsekújvárt ostromló nagyvezírt kereste fel, hogy megmentse a lelkét a pokoltól. Nem tudni miért, de a nagyvezír nem végezte ki a svájcit, hanem több hónapi fogság után szabadon engedte. A fogság unalmas hetei alatt Redinger összeállított egy török szótárt a leggyakoribb szavakkal. Később kiderült, hogy ez a „török szótár” kizárólag szerb szavakat tartalmazott!” (A Kárpát-medence etnikai és demográfiai változása 895 és 1920 között. Érettségi tétel, 2005)

Szóval amit a „török korban” követtek el, azt mind rákente a korabeli tömegtájékoztató a törökre. Mára csak annyi változott, hogy az egyház sulykoló szerepét átvette a televízió, a rádió és a sajtó. Az „emberiség ellensége” továbbra is az iszlám, csak most nem Róma, hanem Izrael vétkeit kell halványítani a rágalom sulykolásával.

Nézzünk meg, mit is jelent a „tatár” szó Czuczor Gergely és Fogarasi János 1862-ben megjelent, „A magyar nyelv szótára” című művében (elérhető CD-ROM-on az Arcanum Adatbázis Kft kiadásában):

„TATÁR, fn. és mn. tt. tatár-t, tb. ~ok. Ingadozó jelentésű népnevezet, melyet a keleti és nyugoti történetírók és ethnographok most szűkebb majd tágabb értelemben használnak; amely név illetőleg népség pedig bennünket sokkal közelebb érdekel, mint többnyire vélik, ha tudni fogjuk, hogy e név a régi korban a görög skütha névvel azonos, hogy a sínai annalisok a húnok bírták ázsiai fennsíkságot tatárságnak is hívják, s a sínaiak ma is a mongolokat, mandsukat és rokon népeket általában tatároknak nevezik stb. stb.” „Eredetileg mongol néptörzset jelentvén és e névvel néprajzi tekintetben azonos levén, a mongoloknak hódításai folytán a XIII. században a tatár név gyűnév lett, melylyel (épen úgy mint a frankok neve Nagy Károly és a frankok uralma után a nyugot-európai népek általános jelölésére szolgált) nemcsak a tulajdonképeni

tatórokat vagy mongolokat, hanem a hatalmok alatt állott rokon és hasonló népeket is jelezték. (Csakhogy Európában szójátékból a régiek ‚Tartarus‘ [= alvilág] szava után őket tartárok-nak vagyis alvilágiaknak, alvilágból jötteknek nevezték el. De Magyarországon tisztán megmaradt a ‚tatár‘ név). Innen történt, hogy főleg testi alkat tekintetében ugyan különböző, de nyelvre nézve bensőleg rokon három nép: a mongolok, tungúzok és turkok, a tatárok neve alatt érve, azok történetében a tatárok története is bennfoglaltatik. Mai korban a tatár név kettős vonatkozásban használtatik: egyszer a felső ázsiai (altaji) népség- és nyelvtörzs jelölésére, aztán különösen mint egyes meghatározott népségek nevezete. A tatár vagy altai nyelvtörzs, másképp uralaltaji, ugor-tatár (Müllernél is), vagy (északi) turáni a ragozó nyelvekhez számítottatik. Őshazájául az Altai hegység tájékán létező fennsíkságot gyanítják. E nyelv birodalma, az indógermán által többképpen megszakasztva, a japáni tengertől egész Bécsig (értve a magyarokat) és Chistianáig (értve a finneket, lappokat), és az északi jeges tengertől Tibetig s a kisázsiai tengerpartig terjed.”

Ha valaki eddig nem értette volna, hogy hivatalosaink miért hallgatnak mélyen erről a szótárról, annak valószínűleg most összeállt a kép. A történelem iránt érdeklődő magyar embereket fondorlatosan két táborra osztották még a 19. század végén: a finnugor rokonságot vallókra és a szkíta-hun-avar-magyar folytonosság híveire. Errefel kiderül a szótárból, hogy nincs is ellentmondás a kétféle nézet között. Oda a mesterséges megosztottság, ha ez széles körben ismertté válik!

No de ne érjük be ennyivel! Lapozzunk bele a másik agyonhallgatott műbe, az 1550-es években keletkezett „Tárh-i Üngürüs”-be, amit Jozef Budenz annakidején zárolt, nehogy a magyarság tudtára jusson annak a tartalma. „Dzsiddija fejedelme segítségül Hunor népéből, akik tatárok voltak, húszezer katonát gyűjtött össze”. Hasonlót olvashatunk „Az 1740. évi Névtelen Magyar Történet”-ben (Mindkét idézet forrása: Terdzsumán, Mahmud: A magyarok története Tarih-i Üngürüs Madzsar Tarihi. Magvető Kiadó, Budapest, 1982.): „A madzsar nép történelmi könyveiben meg van írva, hogy a madzsar nép a tatár nép-fajták közül eredő népfajt alkot.”

Történelemórán megtanulják gyermekeink, hogy Batu kán hódítási kísérletét csak tévedésből nevezzük tatárjárásnak, valójában mongol betörésről van szó. Megszokhattuk már, hogy történelemkönyveink állításait fenntartással kell kezelnünk, hisz minden korban áthatja valamilyen politikai sugalmazás, esetleg félrevezető szándék. Amit azonban félrevezetésnek szán a hatalom, az gyakran nyomravezetőnké válik – ha tudunk olvasni a nyomokban. Vegyük elő megint Czuczor és Fogarasi szótárát, és vegyük sorra a honvisszafoglalók neveit Attila és Árpád idejéből! (Az idézetek különböző címszavak alól lettek összeválogatva, így nem a megadott neveknel keresendők.)

Aladár: „a magyar krónikákban Atila egyik fia a mongolban aldar am. dicsőség”

Árpád: „tekinthető mongol eredetűnek, mert e nyelvben arbid igető am. sokasodjál v. sokasodó”

Etele: "Mongol nyelven a Volga folyó neve Edsil ghoor. Ez utóbbi am. folyó, az első kétségen kívül azonos edzele igetörzsszel (ds és dz a mongolban ugyanazon betűvel fejeztetik ki, és csak i előtt ds, egybeültt rendezen dz), mely igetörzs az uralkodás fogalmát fejezi ki s tulajdonképpen am. uralkodjál v. uralkodó, fejedelem,

(‚edzen‘ ugyan ezt jelenti), tehát Edsil ghoor am. fejedelmi folyó, mint legnagyobb folyó Európában. Edsil szó pedig, mint látjuk legeslegközelebb áll a Névtelen jegyző Ecil szavához. Innen az Etele név, vétessék akár a Volga folyótól, akár az edzele igétől, az ‚uralkodó‘ vagy ‚fejedelem‘ fogalmát foglalja magában.”

Géza: „Geysa szó (a Névtelen jegyzőnél), és Geyche vagy Geycha (a későbbi krónikákban) megfelel a mongol geikcsi szónak, mely fénylőt, vagy geiksen szónak, mely világosodottat jelent”

Tarcal: „Turzol kún vezértől vette nevezetét, kit Árpád a föld kikémlése végett küldött, és a föntebbi hegyre legelső lovagolt fel. Turcsighol a mongolban csakugyan azt teszi: kémlés végett küldött követ”

Zolta: „Mongol nyelven zoltai v. dzoltai v. Bálinti szerént az ai ikerhang a kiejtésben á-vá olvadván össze, zoltá am. szerencsés”

„Nem szólunk vala ezekről, ha meg nem volnánk győződve, hogy a hún és régi magyar nevek nagy része s némely fennmaradt szók a mongol nyelvből értelmezhetők; mit egy külön értekezés tüzetesen fog tárgyalni.”

Ez több mint kínos a mai szokványos történelemszemléletre nézve. Akkor kik is voltak a „honfoglalók”? Hogy is került a ma magyarnak nevezett nyelv és népesség a Kárpát-medencébe? Móra Ferenc: Hun sírok, hun nem azok című írásában arra a következtetésre jut, hogy a föld népét, aki itt változatlan volt, meghódította három úri rokon: a hun, az avar és a magyar. Mi pedig ezt kiegészíthetjük azzal, hogy a negyedik úri rokon is megkísérelte, csak hiba csúszott a számításába. Hunornak, Atilának, Árpádnak és Batunak ugyanazt a küldetést kellett volna teljesítenie: az íjlesztő népek újraegyesítését. Érdemes lenne szétnézni mind IV. Béla, mind Batu kán környezetében, kik lehettek a tanácsadóik, hogy mindkét félre nézve balul ütött ki a kísérlet. A tatárjárás pusztításait minden bizonnyal eltúlozza a mai történetírás. Érdekes belegondolni, hogy miközben Batu egyre fogyó serege üldözi IV. Bélát, a baráti „keresztény” Európa területszerző és elrettentő hadjáratokat indít a Magyar Királyság ellen, amiket a király nélküli ország egytől egyig visszaver. Batu seregeinek elvonulása után pedig hatalmas „nagyberuházások”, várépítések indulnak. Bizonyára nem a kiirtott lakosság kísértetei vitték mindezt végbe... De hogy is tudta volna kiirtani a lakosság harmadát-felét két év alatt a tatár sereg? Különösen a kisközösségekben élő vidéki lakosság felkutatása lenne lehetetlen feladat ennyi idő alatt. Az ilyesfajta népirtás még ma, a légi és műholdas felderítés korában is meghaladta mind a Szovjetunió, mind az Egyesült Államok képességeit Afganisztánban. Pedig több idejük is volt rá, mint Batu kánnak, és a műszaki fölényük is nagyobb volt szegény éhező afgánokhoz képest, mint Batu hajszolt seregének a jómódú és jóltáplált vidéki magyarsághoz képest. A tatárjárás pusztításait valószínűleg nem a tájban (lápokban, erdőkben, ártéri szigeteken) könnyen elrejtőző vidéki lakosság szenvedte meg elsősorban, hanem a városlakók. Nézzük csak, mit ír a városok nemzetiségi összetételéről a hivatalos tudomány egyik képviselője:

„A külföldi utazók arról számoltak be, hogy Magyarországon a városokat (azaz azokat a helységeket, amelyek otthoni városaikhoz hasonlítottak) németek lakják. Ez a sommás vélemény túlzás ugyan, ám annyi igaz belőle, hogy a nagyvárosok lakóinak tekintélyes hányadát e nemzet tagjai alkották.”

„Arra is törekedtek, hogy a zsidó vallás gyakorlóit csak püspöki székhelyeken telepedjenek le. A korlátozó intézkedéseket általában nem tartották be, és Nyugat-Európa-hoz képest kedvezőbb viszonyok között éltek,

élvezték a király védelmét. A pénzügyigazgatás vezető tisztségviselői közülük kerültek ki. Az uralkodók elősegítették, hogy a zsidók városokba települjenek.” (Draskóczy István: Kisebbségek az Árpád-kori Magyarországon. Kisebbségkutatás, 2000, 3. szám)

A városok befolyásos lakossága tehát főként németekből és zsidókból állt. Történelmi tapasztalataink szerint az ő utódaikból kerülnek ki később a Habsburgokhoz, szovjetekhez és az EU-hoz, tehát a mindenkori birodalmi központhoz hű értelmiségiek, köztük sok egyházi méltósággal, miniszterrel, tanárral, történésszel, nyelvessel, íróval, költővel és újságíróval, tehát a közvélemény alakítóival. Mai történelemszemléletünk az ő nézőpontjukat tükrözi. Gyógyszerként mindenkinek forrón ajánlom Grandpierre K. Endre műveit, például „Őshonos-e a magyar a Kárpát-medencében?” vagy „A magyarok istenének elbráblása”.

A címben feltett kérdésre tehát ezt válaszolhatom: az őseit megtagadó, a tájjal való békés együttélés szabályait felrúgó, a városi jövevények életmódját és értékrendjét követő idegenszívű helytartókat, hazaáruló „européer” értelmiségieket és a tudatlanságot választó fogyasztókat kergeti a tatár minden Árpád-sávós zászlóban, minden turulszoborban, minden rovásírásos feliratban, még a „szlovák” címerben is, azaz mindenben, ami ősi és magyar. És kergetni is fogja mindaddig, amíg vissza nem tér a becsület útjára. Tanuljuk meg újra tisztelettel ejteni minden íjlesztő nép nevét, hogy igaza lehessen Petőfi Sándornak:

„A magyar név megint szép lesz,

Méltó régi nagy híréhez;

Mit rákentek a századok,

Lemossuk a gyalázatot!

A magyarok istenére

Esküszünk,

Esküszünk, hogy rabok tovább

Nem leszünk!”

Kelt Máriabesnyőn, 2009. Napisten (nyárelő) havának harmadik napján

BULÁNYI GYÖRGY

POLITZÁLJON-E A BOKOR?

1947-ig politizáltunk. A kékcédulás választás után abbahagytuk. Meddig tartott ez? 1989-ig, s elkezdünk jární az ellenzéki kerekasztal nevű társaságba, hogy megdöntsük a népi demokráciát, amivel tele volt már a hócipőnk. Megvolt a véleményünk azokról, akik e 42 esztendő alatt is politizáltak. Summásan csak a moszkovitákat ítélem el és ítélem el. Miért? Ha csak hazudni és gyilkolni lehet, akkor inkább elmegyek a Gulágra, s megmarad a becsület is és esetleg az élet is. '45 május 1-én Rákosi meghívja a közös – nyilas és kommunista – terrorházba 19-es elvtársát, Demény Palit felvonulást nézni, s utána ott marasztalja, nem engedi haza, hanem elviteti őt a kistarcsai internáló táborba. 49-ben Mindszenti elítélése után kivégzi a kommunista Rajkot, s amikor 53-ban a derék kommunista Nagy Imre kerül Rákosi helyébe, Nagy elítéli az internált Deményt 8 év börtönre, mert a kistarcsai internáló táborban Demény összeesküdött látogatóival: feleségével, lányával, vejevel a népi demokrácia megdöntésére. Így lesz Demény a zárkatársam a Gyűjtő fogházban. Nem ismernek sem Istent, sem embert. '56-ban leváltják Rákosit a nagy szovjet elvtársak. Alighanem jeltelen sírban porlad el a

teste. Már életében megbűnhődött a szerencsétlen. A Gulag olcsóbb lett volna Rákosinak is.

Sík Sándor öccse, Sík Endre is moszkovita volt. Huszonöt év után ő is hazakerül és beszél bátyjával – Tomek Vince – a későbbi piarista generális jelenlétében. Nyitómondata: Vallásról, politikáról, irodalomról ne beszéljünk! Kérdezem: akkor miről lehet beszélgetni? A cserebogarak halhatatlanságáról? Minek élni, ha csak erről lehet beszélgetni? A zárkák börtöneiben arról beszélünk, amiről akartunk. A nem hazai gulagokon is ez volt a helyzet.

A kérdés az, hogy politizáljon-e a Bokor. Valakik egyszerűen oldják meg a kérdést. Ne, mert Jézus sem politizált. A mindenkit szeretés kizárja a politizálás lehetőségét. Nem mondhatok senkiről semmi rosszat. (Jézus jajt mondott nem keveseknek!!!) Nem is gondolhatok, (Ha mondta a rosszat, gondolnia is kellett azt!). Még kevésbé tehetek bárkinek is bármi rosszat. Nagy kérdés, hogy Jézus valóban nem politizált-e. Volt nála mindenestre sorrend – a mindenkit szeretésen belül. Ez a sorrend: mindenkit szeretni kell, de mindenekelőtt a zsidókat. Ha már nincs valakinek férje, felesége, gyerekei. Az evangéliumok nem említik, hogy Jézusnak voltak-e, és azt sem, hogy nem voltak. De népe volt, a zsidó: Csak Izrael házának elveszett juhaihoz menjetek, a nemzetekhez vivő utakra ne menjetek, a számariaiak városaiba se menjetek! Csak később kezdett a gojokról beszélni. Amikor már elmondta, hogy Elvétetik tőletek az Isten Országá. Tragédiának élte meg, hogy népe lekerül az első helyről. De ő is abban a tudatban élt, mint minden normális (jézuselőtti) ember. Mi ez? Kölcseyt idézem: A haza minden előtt. Miután népének főpapja méltónak ítélte a halálra, miután Pilátussal kivégeztette őt, feltámadása után mondta csak Jézus: Menjetek el az összes nemzetekhez (ta ethné – gójim) – Jeruzsálemtől és Júdeától(!) – kezdve, és tegyétek őket tanítványaimmá, megtanítván őket mindannak a megtartására, amit tanítottam nektek. Ennyiben Jézus is politizált. Számára nagyon fontos volt, hogy nemzete ne kerüljön második, vagy harmadik helyre a népek Isten Országáért folyó versenyében.

És senki sem okította ki őt, a tanítványai sem, az ellenfelei sem: Nem gyógyíthatod meg a kafarnaumi százados szolgáját. Mi tudjuk, hogy te az egyetlen ember szeretést parancsát akarod teljesíteni, de mit mondanak majd a zsidók? Kollaborálsz a megszálló hatóságokkal, és lejáratsz bennünket, akik megtanultuk a 2x2-öt, hogy mindenkit szeretni kell. A tanítványok okosabbak akartak lenni, mint a náluknál 20 évvel idősebb Jézus. Nem törődött Jézus azzal, hogy ki mit gondol arról, hogy ő mit tesz. A farizeusok nagyon megbotránkoznak azon, amit mondasz! – mondták neki tanítványai. Hát csak botránkozzanak meg! Vakok ők, és vakok vezetői. Jézus állást foglalt. Állást foglalt nemzete múltjának és jelenének legfőbb szereplőiről. Kritika tárgyává tette az abszolút zsidónak, Mózesnek, aki több Illésnél is, a személyét is. Mózes csak a szívetek keménysége miatt engedte meg, hogy váló levelet adjatok. Mondatott a régieknek, én pedig mondom nektek...Magam is így vagyok mindezzel. Számomra Szent István – nem szent. A Szent Jobbot mesének gondolom. Ez a Szent Jobb vágta négyfelé unokabátyjának a testét, hogy kiakassza a csonkokat négy legfontosabb várának fokára: a két Fehérvár, Veszprém, és Esztergom várfokaira.

Nem lehet úgy élni, hogy ne legyen véleményünk. Akár nemzetünk, akár az egész emberiség múltjáról vagy jelenéről szólunk. És nem lehet úgy élnünk, hogy ne reméljünk egy szebb jövőben. Politizálok, amikor kérdésbe teszem, hogy Széchenyinek volt-e igaza? Neki, akit öngyilkosságba kergetett '60 tavaszán az, amit Kossuth

csinált? Igen, politizálok. Vagy Kossuthnak volt igaza, aki megszabadította nemzetét a Habsburgok három és fél százados jármától? Vagy Deáknak, aki ebben a helyzetben hazamegy Kehidára: Kommt Zeit, kommt Rat... Vagy Görgeynek, aki hazaárulóként lerakja a fegyvert Paskievich 200 ezer katonája előtt, s nézheti a 12 aradi vértanú kivégzését? Habsburg Ottó szájából hallottam: Az evilági országban lövetni kell. Tudom, hogy Jézus nem lövet. Tudom, hogy az Isten Országában, nincsen lövés. De álljak tétlenül? Legyek közömbös, amikor összeomlik 40 esztendő szovjet megszállása? Ne reménykedjem Antallban aki 15 millió magyar miniszterelnökének mondja magát? Vagy Konrádban aki a Besenyeit idéző Kézfogás-konferenciánkon a volt pártházban mondott aranyamisém előtti napon elmondja, hogy CSAK? Nem mondja meg, hogy miért, de nem öl embert – amikor a püspökök sietve helyreállítják a tábori lelkesedést. Vagy Orbán Viktorban, aki '89-ben elmondja a Hősök terén, hogy a ruszlik menjenek haza? Vagy Csurka Istvánban, aki a monori konferencia után eljön Andink lakására, és hitet tesz a szeretetről, bár nem tudja megmondani, hogy mi az? Vagy Vona Gáborban, aki vissza akarná állítani a csendőrséget, hogy Gyurcsány ne lőhesse ki magyar felvonulók szemét? Én meg maradok tisztán, sterilen az Isten Országának a polgára? Nem tudok! Azt tudom, hogy mit nem tehetek. Nem lőhetek. Nem is megyek a Kossuth térre. De elmegyek 2008. május 31-én a Jobbikba, s ott olyan emberekkel találkozom, akiket sose ismertem volna meg, és jézusi kisközösségbe tudom invitálni őket. S hallgató közönséget biztosítanak nekem, amikor egyházam folytatja tovább, hogy kiszívja a búránk alól a levegőt. Mert a '97-es látszatrehabilitáció után 12 évvel egyetlen katolikus könyvesboltban sem kaphatók munkáim, melyekről én azt gondolom, hogy tisztán csengik vissza azt, amit Jézus kétezer év előtt elmondott nekünk. Mikor kezdtünk politizálni? Az emberi társadalom élete minden bizonynyal a gyűjtögetéssel kezdődött. Ha két gyűjtögető(pár) találkozott egymással, össze is verekedhettek. Arany szerint: Az Írás, hol jegyezni kezd, jegyez csak gyűlöletet. Káinra és Ábelre gondolt. Így indulhatott az osztálytársadalom. Valakik győztek, s a győztes fegyvereseket verbuvált a maga számára.

Többnyire kevesebbet, mint amennyit munkára, adózásra kényszerített. Atilla alighanem több fegyverest verbuvált magának, mint amennyit dolgozni hagyott. Álmos, Árpád is? Talán nem. Ezért nincsen győzelmeinkről naiv eposzunk, amit annyira fájlalt Arany. Csak népdalaink és népballadaink vannak. Arany kortársa, Kriza János unitárius püspök összegyűjtötte a székelyek református és unitárius székeinek hagyományait. Vadrózsák – ezt a nevet adta gyűjtésének. A gyűjtés csak szerelemről, szerelemfáltásról beszél, a vitézek vitéz hadi cselekményeiről nem. Ilyeneket és ehhez hasonlókat gyűjtött.

*Ne menj rózsám a tollóra / gyöngye vagy még a sollóra.
Ha megvágod a kezedet / ki köti be a sebedet?
Ha megvágod kiskezedet / ki süt nékem lágy kenyeret?
De ha elmész a tollóra / ne menny rózsám csak magadra;
Híjj, jó szíveddel megyek veled, / estig aratok melletted.
Ketten kötünk egy kérébe, / egymás mellé ülünk délre,
Ketten nyugszunk az árnyékba, / fölvert kék árnyékába.
Ha estig folyvást aratunk, / ha hazafelé indulunk,
Karon fogva a hívesen, / hazaérünk szerelmesen.
Vasárnap a pap kihirdet, / s két hét múlva esszeesket;*

Halálig ketten aratunk, / ketten élünk, ketten halunk.”

Szöveg és dallam egyformán gyönyörű, s mindkettőt Jézus és a szeretet lelke járja át. Szent István csatái, az Árpádok külpolitikája, Lajos, Zsigmond, Mátyás győzelmei nem az ő ügyük volt. Az ő ügyük az asszony, a maguk hűsége és a gyerekek sorsa volt. A francia felvilágosodás hatására Batsányi, Kazinczy és mások Kufsteinbe kerültek, mert lemásoltak egy felvilágosodott kátét, melynek gondolatait Rousseau Társadalmi szerződése ihlette. Kazinczy, a szent öreg, meghal, de úgy hal meg, hogy megszületik a nem papi-nemesi, hanem népi nemzettudat.

Petőfi már úgy magyar, hogy megírja versét: Akasszátok fel a királyokat! 1857 után új világ kezdődik. A dzsenti elkártyázza a vagyonát, és úr lehet, akinek pénze van. A zsidók nemesi családok lányait veszik feleségül, és maguk is bárók lesznek, s a felső házba kerülnek a főpapokkal és főnemesekkel együtt. A '19-es kommün-terror után Németh László elmondja, hogy ne Trianon miatt sírjunk, hanem a hárommillió magyar koldusért. Azokért, akik olyan cselédlakásokban laknak, amelyiknek van egy közös konyhája, s jobbról is, balról is egy-egy szoba, amelyikben akár nyolc gyerek alszik apjával-anyjával. 1945 után pedig az egész nemzeti vagyon kommunista kézre kerül, és '89 után a kommunisták és kollaboránsaik átjártsszák a nemzeti vagyont a nemzetközi multimilliárdosok kezére.

Ez az a helyzet, amelyikben felvetődik, hogy politizáljunk-e. Nem lehet mindezt nem tudni. Nem lehet mindezt a következő nemzedéknek nem hozni a tudomására. Nem lehet vakon élni. Jézus sem élt vakon. Tudta, hogy tehetetlen az urakkal szemben: Az Emberfiának emberek (Kaifás főpap, a szaduceusok) kezébe kell kerülnie... Politizált, és nem tolt a szekerüket. A szegényeknek hirdette jóhírét és nem a gazdagoknak. Ma az politizál helyesen, aki kivonja magát a multimilliárdosok nemzetszegényítő műveletei alól.

Ma az politizál helyesen, aki itt hagyja a várost, falura költözik, és megtermeli háztáji gazdálkodásban azt, ami neki az élethez. Most volt itt G. Jenő, aki elmondta, hogy van három család méhe, és 100 kg mézet hozott ez a szezon, 1 kg-ot mindjárt itt is hagyott belőle. Politizálok és mondom: Ébred a magyar nemzet. A sajtótól meg nem hirdetve, nagy csendben megvolt Kunszentmiklós mellett a kurultáj. A tavalyi kurultájon itt volt a Góbi sivatagból egy ujj, aki Attila leszármazottjának tartja nemzetét, és elmondta, hogy tizenkilenc-millióan vannak. Az idei találkozóon 350 ezer országon belüli, és kívüli magyar volt együtt.

Magam is ezt az utat akarom járni, ezért veszek 91. évemben is földet Budaváriban belterületen, ahol építkeznie lehet annak, aki a földből akar megélni. Ez a politika az, amit a legteljesebb jézusi jó lelkiismerettel lehet csinálni. Csak egy feltétele van. Lemondani arról, hogy meggazdagodjam. De ez feltétlen feltétel. Mert boldogok a szegények, az övéké a mennyek országa, és jaj azoknak, akik gazdagok akarnak lenni. Nem azért, mert feltétlenül pokolra kerülnek. A poklot elkerülhetik, mert nem tudják, mit cselekszenek. De a gazdagodni akarás következtében kipusztítják magukat az 1,2-es termékenységi rátánkkal. És reménykedem is Kipusztíthatják magát az európai és észak-amerikai keresztények. Megérdemlik sorsukat. A napokban késve megyek vacsorázni, s találok ott egy színes bőru papot. Bemutatnak neki. Ő is bemutatkozik. Elmondja, hogy nigériai és számuk 140 millió, de nem mind katolikus... Csak 60 millió a katolikus... Csak!!!

Lehet úgy politizálni, ahogyan Jézus is politizált.